

Maa- ja metsätalousministeriölle

Maa- ja metsätalousministeriö antoi Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestön tulostavoitteeksi vuodelle 2009 laatia selvityksen kalastuslain kokonaisuudistusta varten käytössä olevista ja uusista vapaa-ajankalastusmenetelmistä ja laitteista, joita kalastuslaki ei tunnista tai joiden käyttö aiheuttaa lain tulkinnassa ongelmia. Lisäksi selvityksessä tuli ottaa huomioon kehitteillä olevat tai muualla käytössä olevat kalastusvälineet, jotka lain uudistustyössä olisi hyvä ottaa ennakoivasti tarkasteluun.

Vapaa-ajankalastajien käyttämien vapakalastustapojen osalta nykyinen kalastuslaki sisältää yksityiskohtaisia kuvauksia onginnasta ja pilkinnästä, kun taas viehekalastus on määritelty vain siltä osin, kuin on kysymys läänikohtaisen viehekalastuskortin oikeuttamasta viehekalastuksesta. Lisäksi kalastusasetus kieltää lohi- ja siikapitoisissa vesissä sellaisen vapakalastuksen (koukkukalastuksen), jonka tarkoituksena on kalan tartuttaminen ulkopuolelta ja lohipitoisen vesistön koskessa tai virtapaikassa koukkukalastuksen matosyöttiä tai harrilautaa käyttäen.

Vapaa-ajankalastajien käyttämiä seisovia pyydyksiä ja niitä koskevia rajoituksia on kuvattu kalastusasetuksessa.

Muita vapaa-ajankalastajien käyttämiä kalastusmenetelmiä, kuten kalastusta atraimella, harppuunalla, lipolla tai muita niihin verrattavia aktiivisia kalastusmenetelmiä ei ole tarkemmin määritelty kalastuslaissa tai -asetuksessa.

Tässä kartoituksessa on kuvattu vapaa-ajankalastajien käyttämät tärkeimmät kalastusmenetelmät, niiden käytön laajuus ja saalismäärät. Kartoitus sisältää arvion tulevasta kehityksestä ja siihen mahdollisesti liittyvistä ongelmista.

Kartoituksen ovat tehneet Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestön kalatalouskonsulentit Juha Ojajarju (onginta), Marcus Wikström (pilkintä), Petter Nissén (heitto- ja perhokalastus), Janne Rautanen (vetouistelu) ja Risto Tarikka (seisovat pyydykset) käyttäen apunaan omasta työstään saamiaan kokemuksia ja alan kirjallisuudesta ja aikakauslehdistä saatavia tietoja. Sukelluskalastusta koskevan tekstin on tehnyt Ville Lahikainen Sukeltajaliiton sukelluskalastusvaliokunnasta.

Jyväskylässä 15.3.2010

Ilkka Mäkelä
toiminnanjohtaja
Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestö

Vapaa-ajankalastusmenetelmien kartoitus

ONGINTA

Harrastajamäärät ja saalis

Onginta on maamme suosituin kalastustapa. Onkijoita oli vuonna 2008 yhteensä 1,2 miljoonaa ja heille kertyi 6,7 miljoonaa kalastuspäivää.

Onkimalla saatiin vuonna 2008 yhteensä kolme miljoonaa kiloa kalaa. Ylivoimaisesti suurin osa saaliista oli ahventa (61 %) ja särkeä (26 %).

Onginta kohdistuu luontaisesti lisääntyviin kalakantoihin. Suurten petokalojen ja lohensukuisten lajien osuus onkijoiden saaliissa on hyvin pieni.

Ongintatavat

Perinteiseen onkeen kuuluu vapa, siihen sidottu siima, siimaan kiinnitetty koho ja siiman päässä oleva koukku. Syöttinä käytetään yleensä matoa tai hyönteistoukkaa. Ongintaetäisyys riippuu käytettävän vavan pituudesta.

Viime vuosina ongintakulttuurimme on alkanut selkeästi monipuolistumaan. Uudet ongintamuodot ovat yleistyneet ja markkinoille on tullut uudenlaisia onkivälineitä.

Kelaonginnassa käytetään yleensä n. 3-4 metrin vapaa johon on kiinnitetty heittämiseen soveltuva kela. Siimassa on koho, painot ja koukku. Kelaonginnan hyvinä puolina pidetään mm. mahdollisuutta onkia kaukaa, sekä kelan tuomaa mahdollisuutta suurten kalojen ylös saamisen ilman suurta pelkoa siiman katkeamisesta.

Pohjaonginnassa käytetään myös kela. Erona kelaongintaan on nimen mukaisesti onkiminen pohjasta. Kalan tärppi voidaan havaita pohjaonkivavan erikoisrakenteisesta kärjestä tai vaihtoehtoisesti voidaan käyttää elektronisia hälyttimiä. Jälkimmäisiä käytetään etenkin kun pyynnissä on useampia vapoja samanaikaisesti ja tärppejä tulee hyvin harvoin.

Siian pohjaonginta on ollut hyvin suosittua viimeisen vuosikymmenen ajan. Siianonginnan vanavedessä on lisääntynyt myös kiinnostus muiden lajien kalastamisesta pohjaongella, erityisesti lahnan pohjaonginnasta on tullut monin paikoin hyvin suosittua.

Täkyonginnalla tarkoitetaan petokalojen onkimista kalasyötillä. Täkyonginta on useimmiten kelaongintaa, mutta myös pohjaonkimenetelmien käyttö on tavallista. Täkyonginta voi tapahtua rannalta tai veneestä. Tulevaisuudessa suosiotaan tulee varmasti lisäämään täkyonginta liikkuvasta veneestä.

Talvinen täkyonginta jäältä on aivan viime vuosina lisännyt kovasti suosiotaan. Lajiin on kehitetty myös aivan oma välineistönsä joihin kuuluu esim. vapatuki jonka varaan vapa laitetaan reiälle, lyhyet n. 120 cm mittaiset vavat, sekä vavan kärkeen kiinnitettävät jousiteräksiset tärpinilmaisimet. Vavoissa on aina kela. Vapoja on yleensä käytössä yksi tai useampia, riippuen lupamahdollisuuksista. Talvinen

täkyonginta on etenkin suurkaloja tavoittelevien onkijoiden suosiossa.

Luvat

Perinteinen onginta on kaikille vapaata ja sen harrastajat on vapautettu kalastuksenhoitomaksusta. Muut onginnan muodot rinnastetaan pääosin viehekalastukseen, joka vaatii joko läänikohtaisen viehekortin (18–64 -vuotiaat) tai kalastusoikeuden haltijan luvan ja lisäksi harrastajan iästä riippuen kalastuksenhoitomaksun maksamisen.

Ongelmat

Muissa Euroopan maissa sekä Brittein saarilla ja Venäjällä on kela itsestään selvä osa onkea. Suomessa kalastuslain 88 § rajaa kelan käytön pois onginnasta.

Kelan käytön kieltäminen maassamme on johtanut onkivapojen pituuden kasvattamiseen. Pitkät vavat tehdään kalliista hiilikuidusta, mikä puolestaan on tehnyt hyvälaatuisista onkivavoista todella kalliita. Kyetäkseen onkimaan eri etäisyyksiltä tarvitsee onkija useita erimittaisia vapoja. Onginnan harrastaja joutuu siis kelankäyttökiellon takia investoimaan vapoihinsa hyvin merkittävän summan rahaa. Monelle nuorelle ja aloittelevalle onkijalle tuo summa on aivan liian suuri ja innostus harrastukseen lopahtaa liian suuriin kustannuksiin

Kalliin hinnan lisäksi pitkistä hiilikuituisista onkivavoista aiheutuu myös muunlaista haittaa, jopa vaaraa. Pitkien hiilikuituvapojen käyttäjille on nimittäin sattunut useita onnettomuuksia hiilikuituvavan osuttua liian lähelle sähkölinjaa, kyseiset vavat ovat vaarallisia myös ukonilmalla. Vaikeutena pitkien vapojen kanssa on myös niiden kömpelyys: luonnossa liikkuminen ja kalapaikkojen vaihtaminen on pitkän vavan kanssa hyvin vaikeaa, lähes mahdotonta.

Sallimalla kelan käyttö onginnassa, saavutetaan ainakin seuraavia etuja:

- onginta monipuolistuu ja saavuttaa harmittomana luonnonvaran talteenottotapana useampien, erityisesti nuorten harrastajien mielenkiinnon
- lajin harrastamisesta tulee halvempaa, kun tarve pitkien vapojen hankkimiselle poistuu
- onkiminen muuttuu turvallisemmaksi, kun sähköiskujen vaara pienenee
- lapset vanhukset, vammaiset, infarktipotilaat ym. voivat valita kevyemmän ja helpommin käsiteltävän vavan
- pääsemme välinekehityksessä samalle viivalle koko muun onkivan maailman kanssa, tämä edistää myös kotimaista kalastusvälineteollisuutta

Tuleva kehitys

Onginta säilyttäneen asemansa suosituimpana kalastusmuotona. Myös pelkästään ongintaan keskittyneiden harrastajien määrä tulee kasvamaan.

Eryteisesti tiettyjen lajien mahdollisimman suurten yksilöitten tavoittelu näyttää lisäävän suosiotaan uutena onkimuotona. Kyseisestä isojen kalojen ja tiettyjen lajien onginnasta käytetään usein nimitystä specimen -onginta.

Saaliin vapauttaminen, ns. CR -kalastus sekä valikoiva kalastus lisääntyvät entisestään. Etenkin isoja kaloja tavoittelevien onkijoiden keskuudessa saaliin vapauttaminen on hyvin yleistä. Aktiivisena kalastusmuotona onkiminen soveltuu erinomaisesti CR -kalastukseen; kalan tärppeihin reagoidaan nopeasti ja koukku on yleensä helposti irrotettavissa.

Useissa moderneissa ongintamuodoissa on tapana käyttää useampaa vapaa samanaikaisesti, hyvänä

esimerkkinä tästä on suosiotaan nopeasti kasvattanut siianonginta. Lainsäädännön tulisi tulevaisuudessa mahdollistaa useampien vapojen käyttö onginassa.

Ongintamenetelmien monipuolistuminen yhdessä laajan harrastajajoukon kanssa lisänee onginnan taloudellista merkitystä kalastusvälineteollisuudessa ja -kaupassa.

PILKINTÄ

Harrastajamäärät ja saalis

Pilkintä on kolmanneksi suosituin kalastusmuoto onginnan ja heittouistelun jälkeen. Pilkkijöitä vuonna 2008 oli kaikkiaan 517 000 ja kalastuspäiviä pilkkijöille kertyi 3,2 miljoonaa.

Pilkkisaalis oli yhteensä 2,6 miljoonaa kiloa, josta ahvenen osuus oli 74 % ja särjen 12 %.

Pilkintätavat

Pilkintänä pidetään kalastuslain mukaan ” kalastusta siimaan kiinnitetyllä pystysuunnassa liikuteltavalla pilkillä, siimaa kädessä pitäen tai lyhyehköä heittokalastukseen soveltumatonta vapaa käyttäen”.

Pilkkivavassa on yleensä kela, joka toimii siimavarastona. Pilkkityyppejä on lukematon määrä ja tyypillisimpiä ovat pystypilkit, tasapainopilkit ja mormuskat sekä niiden erilaiset yhdistelmät ja välimuodot. Useissa pilkkityypeissä käytetään syöttejä, kuten hyönteisten toukkia ja matoja. Jäältä pilkittäessä välttämätön varuste on reikien tekoon sopiva kaira.

Pilkintä jäältä

Jäältä pilkintä on perinteisin pilkintämuoto. Jäällä kuljetaan jalan, hiihtäen, potkukelkalla, moottorikelkalla tai joskus jopa autolla, olosuhteista ja kuljettavasta matkasta riippuen.

Pilkintä veneestä

Venepilkinnällä on pitkät perinteet ja viime talvien heikko jäättilanne on kuitenkin taas lisännyt mielenkiintoa lajia kohtaan.

Kalastus aloitetaan monesti veneellä tuulen tai virtauksen mukaan ajelehtimalla ja kun ensimmäinen kala haksahdaa kiinni, lasketaan ankkuri ja ryhdytään paikan tarkempaan pilkkimiseen.

Pilkintä laiturilta

Laituripilkinnän suosio on kasvanut viime vuosina niin nuorten kuin aikuistenkin keskuudessa. Yksi syy tähän on sopivien paikkojen määrän kasvu ja mahdollisuus kalastaa taajamissa

Silakkapilkintä (Silakkaonginta)

Silakkapilkintä on suosittu pilkintämuoto rannikolla. Parhaiten silakanpilkintä sujuu heittokalastukseen soveltuvalla kelalla ja vavalla. Itse kalastuslaite, ns. silakkalitka koostuu siiman päässä olevasta painosta, jonka yläpuolelle on viritetty 5-10 kimaltelevaa yksihaaraista koukkua lyhyisiin tapseihin. Tämän lisäksi siimaan saatetaan kiinnittää kirkkaita nauhoja kalojen houkuttimiksi.

Pyyntilaitte painoineen on monesti heittovavan pituinen ja sen hallitseminen tavanomaisella pilkkivavalla on mahdotonta.

Suosittuja pyyntipaikkoja ovat sillat ja laiturit.

Mateenpilkintä

Mateen pilkinnässä käytetään normaalia järeämpiä vapoja, siimoja ja pilkkejä. Madepilkinnässä käytetään syöttinä usein kalanpalaa. Mateen kutuajan pyynnissä käytetään syöttöttömiä madepilkkejä, jotka houkuttavat kudulle saapuvia kaloja. Kutuaikana ilman syöttiä pyydytyt mateet tartutetaan suun ulkopuolelta, useimmiten leuan alapuolelta, mutta joskus myös vatsasta tai jopa pyrstöstä.

Luvat

Kalastuslain määritelmän mukainen pilkintä on vapaa jokamiesoikeus ja sen harrastajat on vapautettu kalastuksenhoitomaksusta. Muu pilkintä edellyttää pilkintätavasta riippuen joko läänikohtaista viehekalastuskorttia (18–64 -vuotiaat) tai kalastusoikeuden haltijan lupaa ja lisäksi harrastajan iästä riippuen kalastuksenhoitomaksun maksamisen.

Ongelmat

Vapa ja kela

Käsite ”heittokalastukseen soveltumaton vapa” on jättänyt turhaan paljon tulkinnanvaraa, joten täsmennys vavan pituuteen voisi olla paikallaan. SM-laituripilkkisääntöjen mukaan pilkkivavan pituus saa olla enintään 100 cm, varustettuna heittokalastukseen soveltumattomalla kelalla. Toisaalta on syytä harkita vapaa koskevan rajoituksen poistamista tarpeettomana edellyttäen, että pilkkiä ei vedetä moottorin avulla, soutamalla tai kelaamalla.

Siima pystysuorassa

Venepilkinnässä vene usein ajelehtii tuulen ajamana tai virran mukana eikä siima pilkittäessä ole kaiken aikaa pystysuunnassa. Tästä syystä ajovenepilkintä on joskus tulkittu vetouisteluksi. Erona uisteluun kuitenkin on, että veneen liikkumiseen ei vaikuteta moottorin voimalla tai soutamalla. Väärinymmärrysten välttämiseksi pilkintänä voitaisiin pitää kalastusta, jossa vene kulkee esim. virran tai tuulen mukana kalastajan siihen aktiivisesti vaikuttamatta.

Silakkapilkintä

Silakkapilkinnässä käytetään tavallisia yksihaaraisia koukkuja ja sitä voidaan perustellusti pitää pilkintä- tai ongintamuotona (pelkät koukut, liikuttelu pystysuorassa). Silakkalitkan käsittely vaatii kuitenkin heittämiseen soveltuvan vavan ja kelan.

Kalastus kohdistuu pelkästään silakkaan ja siksi kalastusmuoto voitaisiin rinnastaa pilkintään ja ongintaan.

Kehitteillä olevat pilkintämenetelmät

Pilkintämenetelmissä ei ole nähtävissä merkittäviä muutoksia. Mahdollinen jäiden puute lisännee avovesipilkinnän suosiota veneestä ja laitureilta, mutta ei muuta merkittävästi pilkintämenetelmiä lukuun ottamatta mahdollista tarvetta käyttää nykyistä pidempiä pilkkivapoja.

HEITTOUISTELU

Harrastajamäärät ja saalis

Heittouistelua harrasti vuonna 2008 yhteensä 722 000 henkilöä, joille kertyi 6,1 miljoonaa kalastuspäivää. Kalastuspäivinä mitaten heittouistelu on lähes yhtä suosittua kuin onginta.

Vuoden 2008 heittouistelusaalis oli 3,7 miljoonaa kiloa. Merkittävimmät saalislajit olivat hauki (64 % kokonaissaaliista), ahven (20 %) ja kuha (5 %). Lohikaloista heittovavalla pyydettiin eniten kirjolohta, jonka saalisosuus oli hieman alle 4 % ja taimenta (3 %).

Heittovavalla saadusta saaliista ylivoimaisesti suurin osa on luonnonkalaa. Runsas kirjolohen ja taimenen määrä kertoo heittovavalla kalastavien suosivan myös istutuksin ylläpidettyjä erityiskalastuskohteita. Harjusta ja merilohta kalastetaan enimmäkseen Lapin alueelle suuntautuvilla kalastusmatkoilla. Heittokalastuksesta ei ole vaaraa luontaisille kalakannoille.

Heittouistelutavat

Heittouisteluvälineet

Kelamallit: avokela, hyrräkela, umpikela

Vavat: eri kelamalleille soveltuvat mallit, materiaalit pääosin lasikuitu ja hiilikuitu

Siimat: monofiili, fluorocarbon, kuitu- ja punotut siimat

Vieheet: lusikkauistimet, lipat, vaaput, jiggit, jerkit, perhot

Perinteisellä vavalla ja kelalla tapahtuvalla heittouistelulla tarkoitetaan uistimella kalastamista välineillä, joilla siimaan kiinnitetty uistin heitetään vavan avulla pyyntiin ja kelataan takaisin heittopaikalle. Kalastuksessa käytetään yleensä yhtä uistinta kerrallaan. Siimaan voidaan kiinnittää heiton pituuden lisäämiseksi erilaisia painoja. Siimaan kiinnitetyillä painoilla tai kohoilla voidaan säädellä myös vieheen uintisyvyyttä. Samalla menetelmällä voidaan kalastaa painon tai kohon avulla myös perholla, joka kuuluu kategoriaan vieheet, mutta ei ole uistin. Painon ja perhon yhdistelmällä kalastus tunnetaan spinnfluga -menetelmänä.

Heittouistelu ilman kela. Heittouistelua harrastetaan vähäisessä määrin myös heittouisteluun huonosti soveltuvilla välineillä. Onkivavan tai muun vavan päässä olevan siimarenkaan läpi viedyn siiman päähän kiinnitetty uistin voidaan heittää pyyntiin myös ilman heittouistelutarkoitukseen valmistettua kela. Siiman annetaan purkautua heiton aikana siimapuolalta tai jonkin esineen esim. purkin ympäriltä, johon siimaa on kääritty. Kelaus tapahtuu siimapuolaa tai vastaavaa esinettä pyörittämällä. Yksinkertaisin muoto heittouistelusta on heittää uistin pyyntiin kädellä ilman vapaa ja kelata siima puolan tai esineen ympärille.

Luvat

Heittouisteluun tarvitaan joko läänikohtainen viehekalastusmaksu (18–64 -vuotiaat) tai kalastusoikeuden haltijan lupa.

Läänikohtainen viehekalastusmaksu oikeuttaa heittouistelussa vain yhden vieheen käyttöön kerrallaan kalastuksessa. Lohi- ja siikapitoisten vesien koski- ja virtapaikoissa ja erityiskohteissa, joissa kalastus läänikohtaisella viehekalastusmaksulla on erikseen kielletty, tarvitaan aina kalastusoikeuden haltijan lupa. Yleisvesialueella heittouisteluun ei tarvita erillistä lupaa.

Lisäksi 18–64 -vuotiaan heittouistelijan tulee maksaa kalastushoitomaksu.

Ongelmat

Lain soveltamisen tai noudattamisen ongelmista on noussut esille rokastus, jossa kaloja yritetään nykimällä tartuttaa ulkopuolelta painon ja suuren kolmihaarakoukun avulla. Tätä ongelmaa esiintyy erityisesti muutoinkin kalastuskieltojen piirissä olevilla alueilla, kuten välittömästi voimalaitospatojen alapuolella, mutta jossakin määrin myös muutamilla luontaisten lohijokien kalojen kerääntymisalueilla. Rokastus kohdistuu yleensä lohiin.

Spinnfluga -menetelmä, jossa kalastetaan painolla ja perholla ei ole rokastusta, mutta rajanveto laillisen kalastuksen ja kielletyn rokastuksen välillä on ongelma kalastuksenvalvonnassa.

Spinnflugakalastuksessa sallitun suurimman koukkukoon määrittäminen olisi yksi ratkaisu valvonnan ongelmaan.

Tuleva kehitys

Heittovavalla tapahtuvassa kalastuksessa ei ole odotettavissa suuria muutoksia saalislajien ja käytettävien menetelmien suhteen. Heittouistelussa yksi kehitteillä oleva uudehko menetelmä on ahvenen heittokalastus koukku- tai perholitkoilla. Menetelmässä siimaan sidotaan paino, jonka yläpuolelle sidotaan tapseihin yksi tai useampia koukkuja tai perhoja. Menetelmässä paino heitetään ja annetaan sen upota pohjaan tai oletettuun kajojen oleskelusyvyyteen, jonka jälkeen vavalla nykien tai kelausnopeutta vaihtelemalla pyritään saamaan houkutteleva liike sivutapseissa oleviin koukkuihin tai perhoihin. Koukuissa voidaan käyttää ärsykkeenä erivärisiä lisämateriaaleja tai syöttiä, kuten matoja tai kalanpaloja. Kalastusmenetelmä on syöttiä käytettäessä pohjaonginnan ja heittouistelun välimuoto. Heittovavalla tavoiteltavien saaliskalojen osalta merkittäviä muutoksia ei ole näkyvissä.

PERHOKALASTUS

Harrastajamäärät ja saalis

Kalastusta perhovavalla harrasti vuonna 2008 yhteensä 74 000 henkilöä. Sisävesillä ja merellä kalastuspäiviä kertyi yhteensä 1,2 miljoonaa.

Perhokalastussaalista vuonna 2008 oli 1,1 miljoonaa kiloa. Merkittävin osa saaliista oli lohikaloja, joista eniten pyydystettiin kirjolohta (40 % kokonaissaaliista). Seuraavaksi merkittävimmät saalislajit olivat taimen, harjus ja merilohi. Suositaan kasvattava hauen perhokalastus tuotti 4 % kokonaissaaliista.

Perhovavalla kalastavista harrastajista merkittävä osa kalastaa erityiskalastuskohteissa. Toinen suosittu kalastusalue ovat Lapin vesistöt ja lohijoet.

Vapakalastusmuodoista perhokalastus on suuntautunut selkeimmin lohikalajien pyyntiin pääasiassa lohi- ja siikapitoisten virtavesien erikoiskalastuskohteissa. Osassa perhokalastuskohteita suositaan saaliin vapauttamista kalastuksen yhteydessä. Vapakalastusmuodoista perhokalastuksen harrastajien määrä on nousussa ja kalastusmuoto kiinnostaa nuoria ikäluokkia. Perinteisestä perhokalastuksesta ei ole vaaraa luontaisille kalakannoille.

Perhokalastustavat

Perhokalastusvälineet.

Kelat: perhokela

Vavat: perhosiiman heittoon soveltuvat erikoisvavat, materiaalit pääosin hiili- ja lasikuitu

Siimat: erikoisvalmisteiset kelluvat ja uppoavat perhosiimat, sekä näiden yhdistelmät, kelalla on lisäksi pohjasiima ja perhosiiman päähän kiinnitetty peruke

Vieheet: kelluvat ja uppoavat perhot

Perinteisellä perhokalastuksella tarkoitetaan perholla kalastamista välineillä, joilla kevyt perho heitetään erikoisrakenteisen perhosiiman ja -vavan avulla pyyntiin. Kalastuksessa käytetään yleisesti yhdestä kolmeen perhoa kerrallaan. Perinteisessä perhokalastuksessa perhokelalla kelaamista ei käytetä kalastuksen aikana perhon liikuttamiseen vaan se tapahtuu siimasta käsin nykien. Heitettäessä perhoheli heittosiima juoksee oman painonsa ja liike-energian vetämänä vavan vaparenkaiden läpi. Perhon uintisyvyyttä säädellään yleensä käyttämällä kelluvaa tai uppoavaa perhosiimaa ja itse perhon painon

avulla. Perukesimaan kiinnitetyillä painoilla tai pienillä kohoilla voidaan myös säädellä perhon uintisyvyyttä.

Perhokalastus heittouisteluvälinein on myös mahdollista. Käytettävät kalastusvälineet ja -tekniikat ovat samankaltaiset kuin perinteisessä heittouistelussa. Erona on lähinnä viehe, joka on uistimen sijaan perho. Kevyen perhon heittämiseen käytetään apuvälineenä kelluvaa perhokohoa tai painoa.

Perholla kalastus perinteiseen onkimiseen soveltuvien välinein on lähinnä pienillä puroilla ja joilla lohikalojen kalastukseen käytettävä kalastusmuoto. Tässä kalastustavassa käytetään samankaltaista vapaa, siimaa, kohoa ja painoa kuin perinteisessä onginnassa. Koukun ja syötin tilalla käytetään perhoa.

Perholla kalastus harrilaudalla on pääasiassa virtavesissä käytettävä kalastusmuoto. Harrilauta on nykyisin yleensä kielletty kalastustapa tai ei sisälly vapakalastuslupien sallimiin kalastustapoihin. Kelluvasta materiaalista valmistettu harrilauta kiinnitetään siimaan tai selkänaruun siten, että veden virtaus vetää harrilaudan ulos rannasta. Harrilaudan selkänaruun voidaan kiinnittää sivuperukkeisiin kymmeniä perhoja yhdellä kerralla. Harrilautan selkänarun pituus määrittelee alueen laajuuden, jonka välineellä voi yhdellä kertaa kalastaa. Kalastuksen aikana harrilautaa voidaan aktiivisesti taluttaa joessa ylä- tai alavirtaan, jolloin saadaan vesistön koosta riippuen kalastettua tehokkaasti koko koskialue tai osa siitä. Harrilauta voidaan virtapaikassa myös kiinnittää rantaan selkänarustaan, jolloin se voidaan jättää pyyntiin passiivisen pyydyksen tapaan. Selkänarussa voidaan käyttää perhojen sijasta vieheinä myös uistimia. Harrilautaa voidaan käyttää myös seisovassa vedessä, jolloin sitä vedetään eteenpäin veneellä vetouistelussa käytettävien sivuplaanarien tapaan.

Luvat

Perhokalastukseen tarvitaan käytettävästä perhomäärästä ja kalastuspaikasta riippuen joko läänikohtainen viehekalastusmaksu (18–64-vuotiaat) tai kalastusoikeuden haltijan lupa. Läänikohtainen viehekalastusmaksu oikeuttaa vain yhden perhon käyttöön kerrallaan kalastuksessa. Lohi- ja siikapitoisten vesien koski- ja virtapaikoissa ja erityiskohteissa, joissa kalastus läänikohtaisella viehekalastusmaksulla on erikseen kielletty, tarvitaan aina kalastusoikeuden haltijan lupa. Yleisvesialueella lupaa perhokalastukseen ei tarvita. Lisäksi kalastajan (18–64 -vuotiaat) tulee maksaa kalastushoitomaksu.

Ongelmat

Lain soveltamisen tai noudattamisen ongelmat liittyvät perhojen määrään kalastuksessa. Nykyinen läänikohtainen viehekalastusmaksu oikeuttaa yhden perhon käyttöön. Yleisen kalastuskäytännön mukaan tarve useamman perhon käytölle kalastuksessa on olemassa. Erityiskalastuskohteissa tätä ongelmaa ei yleensä ole lupasäännösten ollessa ajantasaisia.

Harrilautaa ei tule suosia virtavesissä sen kalastustehon takia ja alamittaisille saaliskaloille vahingollisena kalastusmuotona.

Kehitteillä olevat perhokalastusmenetelmät

Näkyvissä ei ole edellä mainittujen lisäksi uusia kehitteillä olevia perhokalastusmenetelmiä. Perinteisesti lohikalojen pyyntiin painottuneen perhokalastuksen muutoksia ovat viime vuosina suosiotaan nostaneet hauen ja muidenkin yleisimpien kalalajien, myös särkikalojen, kalastus. Pyyntin kohdelajien muutokset eivät vaikuta merkittävästi välineisiin ja menetelmiin.

VETOUISTELU

Harrastajamäärät ja saalis

Vetouistelua harrasti vuonna 2008 noin 410 000 henkilöä. Kalastuspäiviä kertyi yhteensä noin 3,2 miljoonaa.

Uistelun kokonaissaalis oli noin 3 miljoonaa kiloa vuonna 2008. Pääosa vetouistelun saaliskaloista on luontaisesti lisääntyviä: hauki (53 % kokonaissaaliista), kuha (19 %) ja ahven (12 %).

Täysin tai osittain istutuksin ylläpidetyistä lajeista taimen (5 % kokonaissaaliista), kirjolohi, järvilohi ja merilohi ovat myös vetouistelun tärkeitä saalislajeja. Näiden lajien saalisosuus on kuitenkin yhteensä vain noin 11 % kokonaissaaliista.

Vetouistelun ei tiedetä uhkaavan luontaisia kalakantojamme. Alamittasäädöksillä ja paikallisilla rajoituksilla voidaan uistelua tehokkaasti säädellä. Rajoituksia on asetettu mm. kuhan kutuaikaiseen pyyntiin määräaikaikaisilla ja alueellisilla rajoituksilla.

Käytettävä välineistö ja tekniikat

Kelamallit: hyrräkela, avokela, umpikela

Vavat: eri kelamalleille soveltuvat mallit, materiaalit pääosin lasikuitu ja hiilikuitu. Siimat: monofiili sekä kuitu- ja punotut siimat (fuusiosiiimat)

Vieheet: lusikkauistimet, nirhat, vaaput, painouistimet, lipat, jiggit, ja perhot

Uistelussa veneen kuljetetaan moottorilla tai soutaen; kalastetaan vieheellä tai perholla.

Moottoriuistelussa venettä kuljetetaan moottorilla; soveltuu parhaiten usealla vavalla kalastukseen.

Perinteisessä soutu-uistelussa venettä kuljetetaan soutaen, yleensä 1-3 vapaa.

Uistelu virtavesissä on pääasiassa lohikalosten uistelua soutaen tai moottorilla venettä virrassa ohjaten/liikuttaen.

Erikoisuuksia:

Vieheenkuljettimien käyttöä voitaneen pitää vetouistelun sijasta viehekalastuksena; laitteiden tarjonta monipuolistuu, mutta perinteiset uistelutavat säilyttävät suosiotaan.

Vertikaalijigaus (vertical jigging) on uistelun, pilkinnän ja vetouistelun rajatapaus; venettä liikutetaan erittäin hitaasti sähkömoottorilla ja kalastetaan pilkkien heittokalastukseen soveltuvalla välineistöllä; vieheenä käytetään jiggiä tulkitaan nykyisen lain mukaan viehekalastukseksi.

Ongelmat

Vetouistelun (enemmän kuin 1 vapa/kalastaja) suosiota rajoittaa käyttökelpoisten kalastuskohteiden vähäisyys. Nykyisin suurempia yhtenäislupa-alueita ovat muodostaneet osakaskunnat järvioltaittain sekä kalastusalueet, mutta suuri osa vesistä on edelleen uistelijoiden käyttämättömissä. Myös lupa-alueiden pirstaleisuus rajoittaa kalastusta. Paikoin ongelmana ovat myös uistelulupien korkeat hinnat tai muut kalastusta rajoittavat säädökset. Erityisesti merialueella on vähän alueita uistelukalastukseen. Vetouistelijat ovat jo pitkään toivoneet, että läänikohtaiseen lupaan olisi mahdollista lunastaa lisävapoja kohtuullista korvausta vastaan.

Tuleva kehitys

Asiantuntijahaastattelun perusteella vetouistelun menetelmien ei nähdä muuttuvan radikaalisti tulevaisuudessa. Samaan johtopäätökseen voi päätyä alan nettisivujen perusteella.

Raksikalastuksen voi olettaa lisäävän suosiotaan, samoin mahdollisesti myös uistelu elävillä täkykaloilla lisääntyy.

Vieheistä tehdään yhä luonnonmukaisempia ja myös hajustetut vieheet yleistyvät.

Värähtelyyn, ääneen ja hajuihin perustuvia houkuttimia kehitetään lisää. Toistaiseksi mikään menetelmä ei ole lyönyt itseään merkittävästi läpi.

Elektroniset apuvälineet kuten kaikuluotaimet ja karttaplotterit kehittyvät edelleen. Kaikuluotaimet säilyttävät suosionsa ja menetelmät kalojen paikallistamiseen kehittyvät. Syvyysluotaimien lisäksi viistoluotaimet lisäävät suosiotaan menetelmien kehittyessä ja laitteiden hintojen laskiessa.

Tulevaisuudessa pohjan muodoista saadaan hyvin tarkkaa kolmiulotteista kuvaa ja kalojen paikallistaminen helpottuu entisestään. On kuitenkin havaittu, että passiivista, ei syönnöksellä olevaa kalaa, on erittäin vaikea pyydystää vieheellä vaikka kalat onnistutaan paikantamaan.

GPS -satelliittipaikantimet ja karttaplotterit veneissä yleistyvät edelleen. Laitteisto auttaa kalastajaa tietämään veneen tarkan sijainnin kalavesillä ja tehostaa näin uistelun tarkkuutta. Plottereiden näytöillä näkyy karttapohja vesistöstä ja veneen sijainti kartalla. Plotterit ovat jo nykyisin vakiovarusteita hyvin varustelluissa uisteluveneissä.

Uistelun tekniset apuvälineet lisääntyvät, mutta uusia mullistuksia ei ole tulossa. Plaanarit, syvääjät, takilat ja muut apuvälineet ovat jo osana kalastusta. Keloissa ja vavoissa ei suuria uudistuksia ole näköpiirissä.

Kalastuksen säätelyllä voidaan tarvittaessa pyyntipaine kohdentaa tietyn kokoisiin yksilöihin. Uistelua voidaan harrastaa myös pyydä ja päästä -kalastuksena, sillä vieheisiin tarttuneet kalat nostetaan ylös heti tärpin jälkeen ilman pitkäaikaista pyyntirasitusta. Nykyisin erityisesti hauenkalastajat harjoittavat pyydä ja päästä -kalastusta. Lisäksi mm. kuhan, lohen ja taimenen alamitat velvoittavat kalastajat päästämään alamittaiset kalat takaisin. Yleisesti voidaan kalojen sanoa selviävän pyyntirasituksesta hyvin. Vuosina 2006-2008 selvitettiin hauen kuolleisuutta Saaristomerellä pyydä ja päästä -kalastuksessa. Vapautetuista kaloista yli 96 % selvisi rasituksesta.

Uistinkalastuksessa voidaan tarvittaessa koukkujen lukumäärää rajoittaa, jotta saaliiksi päätyvät, vapautettavat kalat kärsisivät mahdollisimman vähäisiä vammoja. Näin on menetelty mm. Ruotsissa.

Uistelun taloudellinen arvo kasvaa, mikäli lupajärjestelmä kehittyy. Kenties kaikista kalastusmuodoista uistelijat käyttävät eniten rahaa suoraan tai välillisesti kalastusharrastukseensa.

Vetouistelu pidentää Suomen matkailukautta sekä alkukevästä että loppusyksystä ja hyvin varustellut vetouisteluveneet luovat tälle kehitykselle entistä paremmat edellytykset.

Käsitteitä:

Raksikalastus on uistelua luonnollisella syötillä, johon on kiinnitetty koukut. Yleisimmin raksikalana käytetään kuollutta salakkaa tai muikkua.

Plaanari on laite, jolla uistimet voidaan levittää pyytämään veneen sivuilla.

Syvääjä on uistinta syvemmälle kuljettava siimaan kiinnitettävä apuväline.

Takila on uistinta syvälle kuljettava veneeseen kiinnitettävä apuväline.

Pyydä- ja päästä -kalastuksessa (CR, catch and release) saalis vapautetaan välittömästi pyynnin jälkeen takaisin veteen, kalastuksen tavoitteena ei ole saaliin pitäminen ja mahdollinen hyödyntäminen ruuaksi tms..

SUKELLUSKALASTUS

Harrastajamäärät ja saalis

Sukelluskalastusta harrastetaan koko maassa. Varovaisesti arvioiden ”mökkiharrastajia” on satoja. Kilpailutoiminta on hyvin organisoitua ja Sukeltajaliitto pyrkii laajalla tiedotuksella ja ilmoittelulla kertomaan lajista jo lajia harrastaville sekä lajista kiinnostuneille. Kilpailevia sukelluskalastajien on noin 80.

Saalismäärät vaihtelevat vesistöjen, alueiden ja olosuhteiden mukaan. Pääsaaliit ovat muutamana viime vuonna olleet säynävä, lahna ja hauki.

Sukelluskalastus on valikoivaa täsmäkalastusta, jolloin ei toivottuja sivusaaliita (väärä laji, alamittainen kala, liian paljon kalaa) ei tule. Sukelluskalastaja näkee aina saaliinsa ensin ja tekee tämän jälkeen päätöksen harppunoinnista.

Saalismäärät ovat pieniä, joten ylikalastuksesta ei voida missään nimessä puhua. Useissa kilpailuissa yli 30 kilpailijasta vain noin 10 saa kalaa lainkaan.

Kuvaus kalastusmenetelmästä

Sukelluskalastuksessa kalanpyynti suoritetaan vapaasukellusvälineiden (märkäpuku, maski, snorkkeli ja räpylät sekä turvavälineinä pintapoiju ja puukko) sekä yksikärkisen harppuunan avulla.

Paineilmalaitteita ei käytetä, vaikka niiden käyttöä ei laissa nimenomaisesti kielletäkään. Kalastus tapahtuu pintauintina kalaa etsien, tai sukeltamalla etsien, sekä pohjassa tai välivedessä väijyen.

Johtuen usein huonoista näkyvyyksistä, täytyy saalista päästä lähelle. Yleinen ampumaetäisyys on n. 1,5-2m.

Ongelmat

Nykyisellään luvanvaraisuus on varsin kirjavaa. Laissa laji rinnastetaan tuulastukseen ja rokastukseen, jolloin kevät- ja virtavesirauhoitus koskee myös sukelluskalastusta. Toisaalta esim. Metsähallitus sallii merialueilla sukelluskalastuksen vieheluvalla ja monet sisävesien osakaskunnat ja kaupungit (esim. Helsinki) myyvät sukelluskalastuslupia erillään muista luvista. Useinkaan ei vesialueiden omistajille ole selvää minkä luvan kanssa sukelluskalastusta saa harrastaa. Sukelluskalastus tulisi haastavana yksilölajina rinnastaa virvelöintiin/viehekalastukseen, jolloin läänikohtainen viehelupa olisi toimiva ja yksiselitteinen ratkaisu.

Tuleva kehitys

Sukelluskalastus on vahvassa kasvussa oleva laji. Kalastustekniikassa ei ole nähtävissä mitään, mikä vaikuttaisi radikaalisti kalakantoihin tai siihen mitä saalistetaan.

SEISOVAT PYYDYKSET

VERKKO

Harrastajamäärät ja saalis

Verkkokalastusta harrasti vuonna 2008 yhteensä 400 000 henkilöä, jotka käyttivät verkkokalastukseen yli 6,6 miljoonaa kalastuspäivää.

Verkkokalastajien määrä on voimakkaasti vähentynyt ja verkkokalastajista 66 % oli yli 45 –vuotiaita. Verkkokalastus liittyy usein vapaa-ajanasumiseen kesämökeillä. Kuhakantojen vahvistuttua verkkomäärät ovat paikoin talvella lisääntyneet ja siten kuhan verkkokalastus on lisääntynyt.

Verkkokalastajien kokonaissaalis oli vuonna 2008 yhteensä 13,9 miljoonaa kiloa ja se oli 42 % vapaa-ajankalastajien kokonaissaaliista. Kotitalouksien verkkosaalis oli keskimäärin 46 kiloa. Verkkokalastajien saalis koostui pääosin hauesta (19 % kokonaissaaliista), ahvenesta (18 %), siiasta (11 %), muikusta (11 %) ja kuhasta (10 %).

Kalastusmenetelmät ja tuleva kehitys

Verkkojen havaslangat ovat ohentuneet (0.14-0,17 mm) ja varsinkin talvisin kuhasyvänteillä käytetään aiempaa korkeampia verkkoja (5-10 m). Myös pussiverkot, puohteutusverkot ja riimuverkot ovat yleistyneet kuhan kalastuksessa. Verkoissa käytettävät lankamateriaalit tulevat ohentumaan ja kuitulangasta tehtyjä verkkoja tulee lisää markkinoille.

Verkkokalastus tapahtuu valtaosin pohjaverkoilla. Muikun kalastuksessa verkkoja käytetään yleisesti pinta- tai välivesipyynnissä. Pintapyynnistä on merkittävää haittaa järvitaimenen ja -lohen vaelluspoikasille. Useat kalastusalueet ovat määränneet solmuvälirajoituksia pinta- tai välivesipyynnissä käytettäville verkoille, kieltämällä ns. välisilmäkoon verkot (21-64 mm). Ajoverkkokalastusta harrastetaan siiankalastuksessa Selkämerellä sekä joissakin jokivesissä, kuten Tenjojoella (lohen kulkuttaminen).

Verkkokalastus tulee vähenemään voimakkaasti 10-20 vuoden kuluessa kun suuret ikäluokat ikääntyvät. Tämä saattaa aiheuttaa kalastorakenteeseen haitallisia muutoksia lahna-, made-, siika- ja muikkukantojen runsautena.

Luvat

Verkkokalastukseen tarvitaan kalastusoikeuden haltijan lupa. Sisävesien yleisillä vesialueilla kalastusalueet myyvät pyydyslupia järveen rajoittuvien kuntien asukkaille. Sen lisäksi 18–64 –vuotiaan kalastajan tulee maksaa kalastuksenhoitomaksu.

Ongelmat

Verkkokalastus aiheuttaa monin paikoin ongelmia kalakantojen hoidolle, koska se kohdistuu nuoriin ja keskenkasvuisiin kalakantoihin. Kalat pyydetään ennen tuottavaa pyyntikokoa ja ennen kuin ne ovat ehtineet kutea. Ongelma koskee monia sekä luontaisesti lisääntyviä että istutusten varassa olevia kuha-, taimen-, järvilohi- ja siikakantoja. Lähes kaikki verkkoihin tarttuneet kalat vahingoittuvat tai kuolevat, eikä alamittaisia kaloja voi siten verkoista vapauttaa.

Saimaanorpan elinalueilla verkot ovat merkittävä uhkatekijä norppakannan kasvulle. Etenkin riimuverkot ja uudet kuitumateriaalit ovat tappavia kuuteille.

Verkkokalastuksen aiheuttamia ongelmia voitaisiin merkittävästi vähentää kalastuksen ohjauksella. Sen toteuttaminen omistukseltaan pirstoutuneilla kalavesillä on kuitenkin osoittautunut hankalaksi. Verkkojen merkintä on monilla vesialueilla puutteellista ja siitä aiheutuu haittaa vesistön muulle luvalliselle käytölle, kuten veneilylle ja vetouistelulle.

KATISKA, MERTA JA RYSÄ

Harrastajamäärät ja saalis

Katiskalla, merralla tai rysällä kalasti vuonna 2008 yhteensä 463 000 henkilöä ja pyydyksille kertyi yhteensä yli 8 miljoonana kalastuspäivänä. Vuonna 2008 katiska-, merta- ja rysäkalastajien yhteissaalis

oli 4,9 miljoonaa kiloa, kotitalouden keskisaaliin ollessa noin 15 kiloa. Saaliista noin puolet oli ahventa (49 % kokonaissaaliista) ja loput pääosin haukea (24 %) ja särkeä (16 %). Lähes 60 % näiden pyydysten käyttäjistä oli 45 vuotta täyttäneitä tai vanhempia.

Katiska

Katiskakalastus on vuosikymmenien taantuman jälkeen kääntynyt 2000-luvulla selvään nousuun. Markkinoille on tullut useita tehokkaita katiskamalleja. Hoitokalastukseen kehitetyt katiskat ovat levinneet myös kesämökkiläisten ja muiden harrastajien keskuuteen. Kalastusalueet, osakaskunnat ja kalaseurat ovat paikoin järjestäneet katiskantekokursseja.

Katiskoissa käytetään valmissyöttejä, hajusteita ja houkuttimia.

Nykyisillä katiskoilla pyydetään ahventa, haukea, särkeä, madetta ja paikoin myös kuhaa.

Katiska on hyvä kalavesien hoitaja, koska saalis koostuu valtaosin särjistä ja ahvenista.

Katiskakalastus vähenee tulevaisuudessa suurten ikäluokkien ikääntyessä. Katiskakalastajat ovat yleensä ranta- tai vapaa-ajanasukkaita.

Katiskakalastus tarvitsee vesialueen omistajan luvan. Lisäksi 18–64 -vuotiaiden tulee maksaa kalastuksenhoitomaksu.

Alamittaiset kalat tai muut takaisin laskettava saaliskalat ja ravut voidaan vapauttaa katiskasta helposti ja useimmiten hyväkuntoisina.

Merta

Paikoin merroilla on pyydetty särkiä ja Pohjois-Suomen jokivesillä madetta. Lapin tekojärvillä merta on edelleenkin suosittu mateen talvipyydyys.

Mertapyyntiin tarvitaan kalastusoikeuden haltijan lupa. Lisäksi 18–64 -vuotiaan kalastajan tulee maksaa kalastuksenhoitomaksu.

Rysä

Keväinen rantarysäkalastus on katoavaa kansanperinnettä. Pyydyksiä valmistavat ja maahantuovat yritykset ovat tuoneet markkinoille kookkaampia ja etenkin särkikalojen pyyntiin soveltuvia lahtirysyä. Nämä eivät ole yleistyneet harrastajien keskuudessa hintansa sekä piisamien ja mikkien aiheuttamien vaurioiden takia.

Tiheäsilmäiset rysät soveltuvat hyvin kalavesien hoitoon ja runsaiden lahna tai särkikantojen vähentämiseen.

Rysäkalastus vähenee tulevaisuudessa, tämä vaikuttaa etenkin lahnakantojen runsastumiseen.

Rysäpyyntiin tarvitaan kalastusoikeuden haltijan lupa. Lisäksi 18–64 -vuotiaan kalastajan tulee maksaa kalastuksenhoitomaksu.

RAVUSTUS

Ravustusta harrasti vuonna 2008 yhteensä 19 000 kotitaloutta. Rapusaalis oli 5,9 miljoonaa kappaletta, josta täplärapuja oli 4,4 milj. kpl ja jokirapuja 1,5 milj. kpl. Ravustuksen harrastajista oli 85 % Etelä- ja Länsi-Suomessa.

Ravustajien määrä tulee lisääntymään täplärapukantojen leviämisen myötä muun muassa Kaakkois- ja Keski-Suomessa. Täplärapukantojen leviäminen on aiheuttanut paikoin haittaa verkkokalastukselle.

Rapumerrat ovat kehittyneet viime vuosikymmeninä. Markkinoille on tullut ja tulee uusia ja tehokkaampia malleja, joissa on entistä useampia nieluja.

Keskenkasvuiset ravut on mertapyynnissä helppo vapauttaa hyväkuntoisina.

Ravustuksessa tarvitaan kalastusoikeuden haltijan lupa. Lisäksi 18–64 -vuotiaan ravustajan tulee maksaa kalastuksenhoitomaksu.

MUUT SEISOVAT PYYDYKSET

Pitkäsiima

Vapaa-ajankalastuksen tutkimuksessa ei pitkäsiimakalastajia ole tilastoitu. Osakaskuntien ja vesialueen omistajien lupatilastojen mukaan perinteisen matosyötillä pyytävän pitkäsiiman käyttäjät ovat vähentyneet merkittävästi. Syöttisiimaa käytetään vähäisessä määrin hauen, järvilohen ja järvitaimenen pyynnissä. Paikoin lyhyehköä, 50-60 metrin syöttisiimaa käytetään talvella myös mateen kalastuksessa.

RKTL:n tekemien selvitysten mukaan syöttisiima pyytää valtaosin alamittaisia lohivetokaloja ja siihen tarttuneet kaikki kalat kuolevat. Muutamit kalastusalueet ovat rajoittaneet ajallisesti syöttisiimapyyntiä ja saimaannorpan suojelualueilla syöttikoukkukalastus on asetuksella kielletty.

Järvilohi- ja taimen vesillä syöttisiimapyynti pitäisi kalakannoille vahingollisena kieltää asetuksella kokonaan. Samoin voitaisiin kieltää syöttisiima koko saimaannorpan esiintymisalueella.

Ankeriasvesillä on perusteltua käyttää pohjapyynnissä pitkäsiimaa ja siten vaalia perinnekalastusmuotoa.

Syöttisiimaan tarttuneet kalat yleensä kuolevat eikä alamittaisia voi siten vapauttaa.

Pitkäsiimakalastus vähenee edelleen tulevaisuudessa.

Siimakalastuksessa tarvitaan kalastusoikeuden haltijan lupa. Lisäksi 18–64 -vuotiaan kalastajan tulee maksaa kalastuksenhoitomaksu.

Täkykoukut

Täkykoukkukalastajien määrää ei ole vapaa-ajankalastustutkimuksessa tilastoitu. Hauen tai mateen syöttikoukkupyynti on katoavaa kansanperinnettä eli harrastajia on nykyisin hyvin vähän.

Syöttikoukuilla otetaan talteen mateita ja saadaan suuria haukia.

Täkykoukkukalastus on vähenemässä.

Pyyntiin tarvitaan kalastusoikeuden haltijan lupa. Lisäksi 18–64 -vuotiaan kalastajan tulee maksaa kalastuksenhoitomaksu.

Haavi ja heittoverkko

Syöttikalojen pyynnissä käytetään haavia, liippiä ja heittoverkkoja. Syöttikalat ovat yleensä ruutanoita, mutuja, särkiä tai salakoita.

Pyynti kohdistuu runsaisiin ja vähäarvoisiin kalalajeihin ja on siten hoitokalastusta.

Pyyntiin tarvitaan kalastusoikeuden haltijan lupa. Lisäksi 18–64 -vuotiaan kalastajan tulee maksaa kalastuksenhoitomaksu.